

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **J. E.**, zast. Mgr. et Mgr. Václavem Klepšem, advokátem, se sídlem Havlíčkovo nám. 189/2, Praha 3, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2020, č. j. MV-33308-4/SO-2020, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 10. 2021, č. j. 57 A 36/2020 - 46,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek vůči rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 10. 2021, č. j. 57 A 36/2020 - 46.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížností napadl v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Plzni, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti označenému rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 15. 1. 2020, č. j. OAM-63-19/ZR-2019, jímž byla podle § 871 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, zrušena platnost stěžovatelova povolení k trvalému pobytu.

[2] Součástí kasační stížnosti je návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel tento návrh odůvodňuje tím, že dne 26. 3. 2021 utrpěl pracovní úraz, v důsledku něhož je v pracovní neschopnosti a nelze očekávat její ukončení v blízké době. Rodina stěžovatele se tak nachází ve zranitelné pozici, kdy přesun do Mongolska a následná reintegrace stěžovatele na trhu práce je zraněním komplikována. Stěžovatel upozornil, že syn manželky, o něhož pečuje, je občanem České republiky a v důsledku jeho vycestování by tak vznikla nutnost vycestovat i jemu, jelikož další rozdělení rodiny nepovažuje za možné. Zmínil závislost finanční situace rodiny na možnosti výdělků a skutečnost, že Mongolsko je zemí s velmi vysokým rizikem výskytu onemocnění COVID-19. Možnost zrušit trvalý pobyt stěžovatele měla žalovaná již od roku 2013 a přesto tak neučinila. Pobyt stěžovatele na území České republiky nezakládá žádnou újmu a není rušen pro porušení zákona. Mimo odkladný účinek stěžovatel nemá žádnou efektivní variantu řešení pobytu bez toho, aby musel opustit Českou republiku. Teoreticky sice je možné podat žádost o pobytové oprávnění v České republice, ambasáda v

Ulánbátaru je však dlouhodobě extrémně vytížená a těžko dostupná. Pokud soud zruší rozhodnutí žalovaného, stanou se náklady na vycestování z České republiky neúčelnými. Závěrem stěžovatel poukázal na závěry judikatury k odkladnému účinku a vážné újme uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 - 100, usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 21. 1. 2019, č. j. 59 A 118/2018 - 42, nálezy Ústavního soudu Pl. ÚS 23/11 a Pl. ÚS 41/17, usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 21. 1. 2013, č. j. 52 A 72/2012 - 21, a usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 14. 2. 2018, č. j. 54 A 8/2018 - 44. Přiznání odkladného účinku je dále podle stěžovatele v souladu se zájmem dítěte, o něž stěžovatel pečuje, ve smyslu čl. 3 Úmluvy o právech dítěte.

[3] Žalovaná ve svém vyjádření uvedla, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nepodporuje. Upozornila, že stěžovateli byla zrušena platnost jeho povolení k trvalému pobytu z důvodu, že pobýval v Mongolsku v období od roku 2010 do prosince 2018. Nesdílí názor, že by výkon nebo jiné právní následky jejího rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Upozornila, že práva stěžovatele na území České republiky jsou zaručena prostřednictvím jeho zástupce.

[4] Při rozhodování o odkladném účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud zjišťuje kumulativní splnění zákonných předpokladů (§ 73 odst. 2 s. ř. s.), tj. 1) výraznou disproportionálnost újmy způsobenou stěžovateli v případě, že účinky napadeného rozhodnutí nebudou odloženy, ve vztahu k újme způsobené jiným osobám, pokud by účinky rozhodnutí odloženy byly, a 2) absenci rozporu s důležitým veřejným zájmem. Důvody možného vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou vždy individuální, závislé pouze na konkrétní situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto stěžovatel, jenž musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí, z jakých konkrétních okolností vznik újmy vyvozuje a uvést její intenzitu. Stěžovatelem uvedená tvrzení musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského soudu (resp. s napadeným správním rozhodnutím) obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Hrozící újma přitom musí být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická a bagatelní.

[5] V posuzovaném případě byly splněny obě uvedené podmínky a Nejvyšší správní soud tak shledal návrh stěžovatele důvodným. Z tvrzení stěžovatele je zřejmé, že by mu v případě vycestování z České republiky hrozila újma spočívající v zásahu do soukromého života a vazeb na území České republiky jeho samého a ostatních členů jeho rodiny a dále ve faktické ztrátě možnosti vystupovat v řízení osobně. Soud vzal v úvahu i obtíže spojené s nuceným odjezdem v situaci trvající pracovní neschopnosti stěžovatele v důsledku pracovního úrazu, což stěžovatel doložil lékařskými zprávami. Nejvyšší správní soud zároveň neshledal, že by se přiznání odkladného účinku dotklo práv třetích osob.

[6] Ačkoliv k bezprostřednímu opuštění území České republiky by mohl být stěžovatel donucen až v souvislosti s rozhodnutím o správním vyhoštění, pro stěžovatele by to znamenalo pobývat na území České republiky nelegálně a vystavit se riziku zákazu pobytu na území České republiky po určitou dobu, který je se sankcí správního vyhoštění

pokračování

pravidelně spojen (srov. usnesení NSS ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 - 100). Tato skutečnost tedy není překážkou přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[7] Soud se dále zabýval otázkou, zda je splněna i druhá podmínka, tj. zda by přiznání odkladného účinku nebylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem. V daném případě přiznání odkladného účinku „jen“ odsouvá účinky rozhodnutí žalované po dobu, kdy je zákonnost napadeného rozhodnutí přezkoumávána. Lze tedy konstatovat, že v projednávané věci přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[8] Protože obě zákonné podmínky pro přiznání odkladného účinku byly splněny, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení. Tímto rozhodnutím se obnovuje stav před vydáním napadeného rozsudku krajského soudu, kdy stěžovatelově žalobě byl přiznán odkladný účinek vůči rozhodnutí žalované usnesením krajského soudu ze dne 17. 4. 2020, č. j. 57 A 36/2020 - 23.

[9] Rozhodnutí o přiznání odkladného účinku zároveň v žádném případě nepředjímá výsledek řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. prosince 2021

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu